

עטרת שרוב

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק, רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
בנטיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
הג השבועות – פרשת בהעלותך

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד, עיו"ט שבועות-בהעלותך
ה' סיון תשע"א – שנה ב' גליון ע"ד

זמני הדלקת הנרות ומיו"ט

הרה"ג מיו"ט	ר"ת	ירושלים
7:08	8:26	9:01
7:23	8:28	8:58
8:07	9:15	9:47
8:25	9:38	10:10

נא לשמור על קדושת הגליון

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחַבֵּב בֶּן רְעִיָאֵל הַמְדִינִי חֲתָן מֹשֶׁה נִסְעִים אֲנַחְנוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר הוֹי"ה אֵתְּנוּ לָכֶם לָכֶּה אֶתְּנוּ וְהִטְבַּנוּ לָךְ פִּי הוֹי"ה דְּבַר טוֹב עַל יִשְׂרָאֵל (י כט).

ועוד אמר לו 'והיה הטוב שהוא אשר ייטיב הו"ה עמנו' היינו שע"י שיהיה התיקון של חטא עה"ד, יהיה ג"כ תיקון למה שנגרם ע"י חטא עה"ד פגם בכחינת טו"ב, כמו שכבר ביארנו כמה פעמים, שע"י חטא עה"ד נפגמה בחינת טוב, שנעתרבה טוב ברע, כמו שכתוב 'ותרא האשה כי טוב העץ למאכל' (בראשית ג ו) ועי"ז נפגמה בריאת העולם שכתוב בה בכל יום 'כי טוב'. ועי"ז 'הטבנו לך' שגם לך יתרו שאתה נשמת קין יהיה לך תיקון.

ולכך מובן למה כתוב כאן 'ויאמר משה לחבב' ולא בשם יתרו. כי 'לחבב' בני' שם מ"ב, שהוא שם המעלה הנשמות והניצוצין כמבואר ממרן הארז"ל (פע"ח שער השבת פ"ח), היינו שיהיה לך תיקון של כל הצלמים שהוא בני' יתרו. וכמו שמבואר בלקוטי-תורה בראשית, וז"ל: הנה משה היה לו שבעה שמות, והרג את המצרי שהוא גלגול קין, וגם יתרו היה לו שבעה שמות, כי כשהרג המצרי, הרגו בשם מ"ב כדי להעלות נפשו, ואז נדבק ביתרו, ונתגייר וכפר בע"ז עיי"ש, ולכן קרא כאן משה ליתרו חבב, כדי להעלות את נפשו של קין.

ולכן רואים שיהושע נתן לבני יתרו את עיר ירחו, משום שאותיות 'ירו' של 'ירחו' הוא רי"ז בני' ג"פ שם ע"ב, וח' של 'ירחו' מרמז למלך השמיני מלך הדר שהוא שם מ"ה התיקון (ע"ח שער שבירת הכלים פ"ח), לרמז שהיה תיקון לשורש שלהם שהוא קין.

(רעוא ררעוין תשס"ג לפ"ק)

שלא נולדה עמו רק תאומה אחת, והנה צפורה היתה תאומה זאת, לכן הביאה למשה שהוא הבל, להורות כי שלו היא, לתקן את אשר עיוות בראשונה עיי"ש.

ועוד איתא שם בלקוטי-תורה פרשת שופטים, ש'יתרו' בני' ד' שמות אה"ה, ב' במלוי יודי"ן, וא' במילוי אלפי"ן, וא' במילוי ההי"ן עיי"ש. וגם קין בני' קס"א אה"ה דיודי"ן, כמבואר בלק"ת יתרו.

וזה מבואר ממרן הארז"ל בשער הכוונות (סוכות ריש ז) שיש שלשה מיני צלמים לאדם, כנגד שלשה מלויים שיש בשם אה"ה דיודי"ן ההי"ן אלפי"ן, וכשארדם חוטא מסתלקים ממנו הצלמים האלו שהם משמרים לאדם מכל דבר רע עיי"ש.

לפי כל זה יובן שפיר למה התחנן וביקש משה רבינו מחותנו יתרו שיבוא אתו לארץ ישראל, כי הרי ע"י חטאו של קין שהוא יתרו, שנמשך ע"י חטא עה"ד כנ"ל, נפגמה השלשה צלמים שהם הג' מילויים של שם אה"ה, וזהו שמרמזו מרן הארז"ל שיתרו וקין מרמזים להשלשה צלמים. ולכן ביקש משה רבינו שהוא הבל מיתרו שהוא קין שיבוא אתו לאר"י, כדי שיתוקן הפגם של קין לגמרי בשלימות, כי הרי עכשיו הוא לאחר הקמת המשכן שהוא תיקון לשורש חטאו עה"ד כמבואר.

וזה מה שאמר לו משה רבינו 'והיית לנו לעינים' שיהיה לך התיקון של בחינת עינים, כי בחטא עה"ד נפגמה העינים כמו"ש 'ותרא האשה כי טוב בעין למאכל' (בראשית ג ו).

להבין הענין מה רצה משה רבינו מיתרו שילך איתו בדוקא לארץ ישראל. וגם להבין לאחר שאמר לו יתרו 'לא אלך כי אם אל ארצי ואל מולדתי אלך' חזר וביקש ממנו עוד והוסיף ואמר לו 'והיית לנו לעינים והיה הטוב שהוא אשר ייטיב הו"ה עמנו והטבנו לך'.

אלא הנראה לומר בהקדים כמה הקדמות, דהנה כאן הרי מדובר לאחר הקמת המשכן, וזה ידוע מחז"ל (שמו"ר נא ח) שהמשכן היה תיקון לחטא העגל, וכמו שפירש רש"י עה"פ 'משכן העדות' (שמות לח כא), עדות לישראל שויתר להם הקב"ה על מעשה העגל, שהרי השרה שכינתו ביניהם. וכן היה הקמת המשכן תיקון לחטא עה"ד, כי הרי ידוע שחטא העגל היה המשך של חטא עין הדעת, כמו שאיתא בזה"ק (ח"ב קצד), שבשעה שעמדו בהר סיני, נסתלקה הפגם של עה"ד, ונתבטל העונש של מיתה, ובשעה שעשו העגל חזרה החטא של עה"ד כבתחילה.

וגם זה ידוע משער הגלגולים (הקדמה לז"ח) ששורש החטא של קין הוא בא ונסתעף מחטא עה"ד.

והנה זה איתא בלקוטי-תורה ממרן הארז"ל (פרשת יתרו), עה"פ 'ויקח יתרו חותן משה וגו' (שמות יח ב), וז"ל: והנה משה הוא הבל, ויתרו הוא קין, שבא יתרו לתקן מה שהרג להבל, והנה אמרו רז"ל (ב"ר כב ז) שהרגו בשביל תאומה יתירה שנולדה עם הבל, וזהו 'את' הכתוב בהבל, 'את אחיו את הבל', ובקין לא נאמר אלא 'ותלד את קין'

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו ז"ע

השגת בני ישראל בעת יציאת מצרים וקבלת התורה ואפשר להשיגו בעת התפלה ובפרט בשבת

ודע שבעת שיצאו ישראל ממצרים, השיגו שער החמשים, חירות, שביל עליון, דאפתח כל רחמים עיין [פע"ח] שער הברכות (פ"ג), והשיגו עין החיים, והוה עדיים שקיבלו מהר חורב, שביציאות מצרים היה הארה בעלמא לפי שעה, ואח"כ נסתלק בימי ספירה עד תספרו חמשים יום (ויקרא כג טו) להמשיך בקביעות. ובקבלת התורה ניתן להם עדיים מהר חורב, שער החמשים חירות, וחיים, ועין החיים בקביעות לעולם, אבל מחמת שלא היה זה על ידי זכות שלהם, אלא על ידי זכות משה רבינו, פיתה אותם הרשע בעגל ואבדו כל זאת, אבל לא אבדו אלא בחינות אלו שיהיה בקביעות אצלם, אבל הארה בעלמא לפי שעה כמו שהיה בעת יציאות מצרים, יכולין להשיג בכל יום בעת התפלה ובפרט בשבת, וכל זה לזכי הנפש המוכיח עצמן לקבל הארה עליונה בעת תורה ומצות ושבת קודש.

(היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

מדוע קודם קבלת התורה בא ימי הספירה ומדוע לא נמנו המדות בכלל תרי"ג מצות

ובענין קניית מדות שהן מוטבעות בנפש השפלה, הכלולה מארבע בחינות דומם צומח חי מודר, כי גם הם מורכבות מטוב ורע, והנה בנפש הזה תלויות המדות רעות וטובות, והנפש היסודית הוא כסא ויסוד ושורש אל הנפש העליונה השכלית, אשר בה תלוין קיום תרי"ג מצות התורה, לפיכך אין המדות התלוין בנפש הבהמויות היסודית מכלל תרי"ג מצות התורה, כי לא ניתנה תורה לבהמה אלא לאדם, ולכך קודם קבלת התורה בא ימי ספירה ז' פעמים אדם, לזכר המדות להיות אדם ואו יקבל התורה, כי מי שלא זיכר המדות הוא חיה רעה ממש, ולא ניתנה התורה לבהמה ולחיה.

כי המדות טובות הם הכנות עיקריות אל תרי"ג מקות בקיומם באור וחיות, ואין כח בנפש השכלית לקיים המצות על ידי תרי"ג אברי הגוף, אלא באמצעות נפש היסודית המחוברת אל הגוף, דמו בנפשו הוא (ויקרא יז יד), ובו תלויה קיום המצות וביטולן, כי המדות רעות קשים מן העבירות, כל הכועס כאלו עובד ע"ז (סוטה ד:), ומי שיש בו גסות הרוח הוא ככופר בעיקר, וראוי לגדעו כאשירה ואין עפרו ננער (שם ה.).

ולחיות המדות עיקרים ויסודית, לא נמנו בכלל תרי"ג מצות התלוים בנפש השכלית, ובהיותו מווכך במדות טובות, בנקל לו לקיים כל התרי"ג מצות וענוה אמת ושפלות הרוח, משרה עליו אור השכינה, וטועם בתורה ומצות מעין עולם הבא, ובוה נקל לו לקיים הכל. וכמו שהגוף נבנה בתרי"ג מארבע יסודיות חומרים, כמו כן נפשות ארבע היסודית הם יסודית לכל המדות רעות ומטובות, אשר באמצעותן יבטל או יקיים התורה והמצות, והמקימין הוא נפש שכלית כלול מארבע יסודיות קדושים, אשר משם חצבו תרי"ג אברי הנפש.

(זוהר ח' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו ז"ע

ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשת הפסח וגו' (בעלותך ט ו.)

'לעשת' חסר וא"ו. דמירי ביום השביעי, והיו רוצין לשלח קרבנותיהם לעזרה, אעפ"כ לא יכלו שנאמר להם אפילו לעשת עשיה כל דהוא, כי טמא מת שחל שביעי שלו בערב הפסח, אע"פ שהוזהר ומבל והרי הוא ראוי לאכול בערב, אין שוחטין עליו אלא נדהה לפסח שני, שנאמר 'יהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשת הפסח ביום ההוא' מפי השמועה למדו ששביעי שלהן היה (פסחים צ:). ועל זה שאלו, אם ישחוט עליהן שלוחם, ועשיה לא יהיה על ידיהם אלא מקצת עשיה, אמירה בעלמא לך ושחוט עלינו והם יאכלו לערב. ופירש להם שבאמת אין שוחטין על טמא מת שהוא מבל יום.

ובאמת אנשים גדולים היו וידעו הלכה זאת, ומה ששאלו על עשיה על ידי אמירה אם מותר להם, דקיימא לן (רמב"ם הלכות קרבן פסח פ"ו ה"ב) במה דברים אמורים בשנתמא בטומאת מן המת שהנזיר מגלח עליהן, אבל אם היה כשאר טומאת מן המת שאין הנזיר מגלח עליהן, שוחטין עליו בשביעי שלו אחר שיטבול ויזה עליו, וכשעריב שמשו אוכל פסחו. וזה היה עיקר שאלה שלהם, דקיימא לן צדיקים קלישא להו טומאה עד שהכהנים אינם עוברים בלאו אם מטמא לצדיק כראיתא בירושלמי, וקיימא לן כל טומאה שאין הבהן לוקה אין הנזיר מגלח, והם היו טמאים מטומאות שטימאו עצמן לנרב ואביהוא או לארוננו של יוסף (סוכה כה:). ועכ"פ קלישא להו טומאה דאין הנזיר מגלח עליהן, אם כן שוחטין בשביעי שלהן.

והוה שאמר 'אנחנו טמאים לנפש אדם' הראשון צדיקים נרב ואביהוא, אם כן קלישא להו טומאה, למה נגרע לבלתי הקריב במעדרו בתוך בני ישראל דייקא. ובאמת נעלם התשובה להם, כי הם הקריבו בתוך בני ישראל, ושאר טמאים בשביעי שלהם אסורים. [וע"ע באוצר החיים מצוה שפ"א]

(היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

הנהגות לחג השבועות

בו כח להתפלל באור הבוקר ולא יפסיק כלל בשום שינה מה טוב, אבל עתה בדורות הללו שאין בבני ישראל הקדושים כל כך כח ומוח להתפלל בהשכמה, עכ"פ לא יפסיק שום בר ישראל עד הבוקר בשום שינה בעולם אפילו רגע אחת והוא עד שיטבול במים חיים בקדרותא דשחרא, ואחר סדר זה מותר להניח לישן עד קודם זמן התפלה, ולא יפסיק בשום דבר הגשמי בעולם מעת הטבילה של קדרותא דשחרא עד סוף כל התפלה של שחרית ומוסף, כי או הוא עת רצון גדול להתפלל ולדבק באמונה ובמחון גדול ביוצר בראשית.

(דמשק אליעזר' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

ליזהר מאד באמירת 'אהבה רבה'

וליזהר מאד באמירת אהבה רבה קודם ק"ש שיהיה בכוונה גדולה ובדביקות הבורא ב"ה אין שיעור, שיהיה קשה להוציא כל תיבה ותיבה מחמת אהבת הבורא באמונה שלימה בהתפשטות הגשמות מכל וכל.

(דמשק אליעזר' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

היכולת, דנשא, או דהאזינו, או דמשפטים. וכבר בימי חורפי היה לי פתחון פה בפילפול גדול לפני דודי מורי רבינו צבי שלא לומר ולא ללמוד משניות בלילה הזאת, והוא החזיק מאד שילמוד משניות ויאמר, ופלפלתי עמו הרבה בהכמה שאסור לומר, ולא הודה לי, והיה זה ביום שבת שבלילה היה ליל שבועות, ובשנה השניה ערב שבועות נכנסתי לפניו על איזה ענין, ואמר לי בני אייזיק שלשים שנה למדתי ואמרת משניות בלילה הקדושה דשבועות, איברתי זכותי שאסור לומר וללמוד משניות כדרך, והודה לי בפנים נהורין, ואמר לי כבר הוזהרתי את התלמידים שלא יעיינו כלל במשניות בלילה זאת כי זאת קודש לה' למעלה למעלה והבן היטב.

(זוהר ח' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

לא יפסיק בשום שיחה עד אחר תפלת מוסף ליהרר באוהרות של מרן אלקי קודש הקדשים הריב"ש טוב שלא יפסיק בשום שיחה בעולם עד אחר התפלת מוסף, כי אז נגמר עליות כל קשומי חתן וכלה מה שהתחילו בלילה לכוונם בהם, ואם יש

אין ללמוד משניות בליל שבועות
איתא בזה"ק (ח"א ת.) בההיא ליליא דכלה אודמנת למהו ליומא אחרא גו חופה בבעלה, למהו עמה כל ההוא ליליא, ולמחרתי עמה בתקונה דאיהי אתתקנת, למלעי באורייתא מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובמדרשות דקראי, וברזי דחכמתא, עכ"ל. ככאן אמר תורה נביאים כתובים, ועל פי זה נסדר סדר על פי מרן האר"י לומר תנ"כ, ובפרשת אמור (ח"ג צה.) אמר דבעי ליה למלעי בהאי לילא אורייתא דבע"פ, ועל פי זה סידר איזה מסדר משניות, חוץ מזה שאין ללמוד כלל משניות בלילה הזה מכמה טעמים, מכל שכן לומר משנה משנה מכל מסכת שאין לזה לא טעם ולא ריח, ומרן הרב בית יוסף [שלמד משניות בליל שבועות, זה] מחמת שהיה רגיל להיות לו התגלות על ידי משניות היה לומר משניות [כמובא בהקדמתו לספר מגיד מישרים], אבל חוץ ממנו אין לומר כלל ולא ללמוד אפילו פרק משניות בלילה הזה, וכל אחד ילמוד תורה שבע"פ לפי השגתו, נמרא זוהר ודרשות דקראי ואידרא כפי

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמנא זי"ע

הנהגות ופסקי הלכות ממרן אור שבעת הימים הבעש"ט זיע"א

ברכה על עישון

מרן אלקי קודש הקדשים רבינו הקדוש הרב **ישראל בן אליעזר בעש"ט** היה מברך ברכה על עישון הלולקע ועל שאיפות הטאבאק בחוטם, ומחמת שאיני יודע הנוסח שהיה מברך אלא כך קבלתי סתם שהיה מברך איני נוהג לברך, והמברך תבוא עליו ברכה. ות"ח מופלג יכול לתקן לעצמו ברכה בעישון לולקע וכיוצא והמברך יתברך.

סימן ו' ד"ז סק"ד אות ט'

לא אמר בטכמל"ו

אחר ברכת תפילין של ראש לא יאמר בטכמל"ו, כך קבלתי ממורי דודי שקיבל מרבו ורבו מרבו עד מרן אלקי הריב"ש שלא לאמרו.

סימן כה ס"ד ד"ז סק"ג

ברוך המקדש בשם ומלכות

נוסח לעולם, ויכול לסיים בא"י אמ"ה מקדש את שמך ברבים, ומרן האר"י הריב"ש זצ"ל סיימו בלא שם ומלכות, ברוך המקדש שמו ברבים, וכך אנחנו נוהגין עפ"י מנהגם הקדוש.

סימן מח ס"ו

לא אמר יוצרות פיוטים והזולת

מרן האר"י היה אומר הפיוטים והזולת שבברכות ק"ש, ומרן רבינו **ישראל בעל שם טוב** לא היה אומר והבוחר יבחר.

סימן נט ס"ח

מרן האר"י ומרן קודש קדשים **ריב"ש טוב** לא היה אומר יוצרות שוקדם התפלה, וגם באמצע התפלה לא היה אומר אלא אחר מחיה המתים, אבל באמצע הברכה לא היה מפסיק חוץ מגשם וטל ומוספי ארבע פרשיות שהיה אומר על הסדר, ובביהמ"ד של קודש קדשים רבינו אלימלך היו אומרים ביה"כ יוצרות, וכך הנהיג מורי דודי בבית מדרשו כמנהג מרן, והמבזה שלא לומר פיוטים עתיד ליתן את הדין, אם מרן האר"י **ריב"ש טוב** אמרו ולא שינו האיק היה כח ביד איזה מאן רהוא לשנות שלא לומר פיוטים, וכן מרן **הריב"ש טוב** אמר כל סדר התפלה כאשכנזים ולא שינה אות אחת ואמר צור ישראל, חוץ מהודו שאמר קודם ברוך שאמר וכדומה דברים שמעכבים כמו שנבארם, אבל לחלוק על צור ישראל שלא לאמרו חס מלהזכיר, מרן הקדוש אמר הכל כמו בנוסח אשכנז, כי נוסח אשכנז שלנו נתייחד סידרו ומנן אותיותיו עפ"י רבינו שמעון הגדול ור' יהודה החסיד ורבינו שמואל הנביא ור' אלעזר הרוקח וכיוצא שהיו יכולים לברוא שמים וארץ.

סימן ק"ב ד"ז סק"א

סיבת אריכות הגלות על שאיננו מאריכין באהבת עולם צריך לומר ברכות אהבת עולם בנחת ובכוונה יתירה בכל לבו ונפשו, מרן אלקי הריב"ש שמע במתיבתא דמשיח שאריכות הגלות על שאיננו מאריכין באהבת עולם לאומרו בנועם ובנחת.

סימן סא ס"ה ד"ז סק"ג

אסור לומר ב' פעמים שמע

אסור לומר ב' פעמים שמע אפילו ביחיד שאין אדם שומעו, ואסור לאמרו בלחש שתי פעמים כי מקצר ח"ו במציאות הש"ת, כידוע ממרן אלקי הריב"ש.

סימן סא ס"ז

חיוב טבילה ותיקון ממרן הבעש"ט

בעל קרי אסור בכל דברי קדושה זהו מתקנת עזרא, אבל מצוה לטבול וליהרר שלא יאמר שום דבר קדושה בעוד טומאתו עליו אם לא מאונס ודוחק גדול, כך פסק מרן האר"י. ומרן הבעש"ט הזהיר מאד אף באונס ודוחק שיטבול בהכרח פעם אחת, ואם הוא במקום שלא נמצא

מקוה באין פנים תיקן מרן הריב"ש זללה"ה רחיצה לירחוץ עשרים רחיצות בדילוג, ולכוין בכל אות בסדרן י"ד ה"י ו"ו ה"י שני פעמים, ואח"כ ירחץ עשר פעם על ימין ויכוין י"ד ה"י ו"ו ה"י וכן על שמאל.

סימן פח ס"ב

אין צריך שיהיה מקום עמוק לשי"ץ

המקום שמתפלל בו השליח ציבור אין צריך שיהיה עמוק משאר מקומות בית הכנסת. לא ראיתי זה הענין בשום בית הכנסת של הקדמונים שיהיה המקום של השי"ץ עמוק, כי מה ענין שי"ץ לזה, הרי זה חל על כל יחיד, האם נאמר שיחפרו חפירות כל אחד, אדרבא צריך בית הכנסת שיהיה במקום גבוה, ומה דאמרינן במקום נמוך, או בדוכתא עמיקתא לא זה הכוונה כמו שנבאר, וכך ראיתי בביה"כ של גדולי עולם מרן הרמ"א משאת בנימין בית הכנסת הישנה ומרן אלקי רבינו **ישראל בעש"ט** ולית דחש לזה כלל.

סימן צ ד"ז סק"א

פסק מרן הבעש"ט על שכח טו"מ ויעי' ועוד

אם שכח טל ומטר, יעלה ויבוא, המלך הקדוש, המלך המשפט וכיוצא, אם יודע כשיחזור בודאי לא ישכח אלא מקרה שקרה לו יחזור, ואם הוא אדם טרוד ונבהל שאפשר שכשיחזור גם כן ישכח, אסור לו לחזור, ולכן מן הראוי האידינא שמתפלל משפה ולחוץ שלא לחזור כלל בשום תפלה, אם לא איש צדיק וקדוש שמתפלל בכוונה, ולאיש כזה לא יארע לו השכחה באין פנים.

כך פסק מרן הקדוש הריב"ש מפי אליהו שבזמן הזה אל יחזור כלל, ולעגו עליו לצני הדור עד ששלח לץ אחד לשאול לו בראש חדש מה דינו של השוכח יעלה ויבא, והשיב דזה הלכה לא נצרך לא לי ולא לו, כי אני לא שכחתי מימי ולא אשכח לעולם, והוא כבר התפלל שלשה פעמים ביום זה ובכל פעם שכח ולכן למה לו השאלה הזאת. [עיי' מה שהאריך בזה שם].

סימן קא ס"ג ד"ז סק"ג

טעה ולא הזכיר יעלה ויבוא במנחה של ר"ח ובבילה הוא חול בזמנה"ז שהלב טרוד אל יתפלל נדבות, כי באמת ידי תפלה כבר יצא בכל אופנים אלא שחיסר ר"ח ומה יועיל לו תפלה זאת, וכן בשבת וכיוצא בזה בל"מ שמזכיר מרן הקדוש תפלת נדבה ימוד עצמו הרבה אם הוא ראוי לכך שלא יהא תפלתו תועבה. ומרן הקדוש הריב"ש הזהיר ע"ז הרבה עד כמעט שהיה מסכים שיותר טוב להמוניים שלא יתפללו בחזרה ולאיש צדיק לא יארע לו כאלה ואם קרהו איזה שכחה בודאי יתפלל ובודאי יכוין לבו הטהור ובפרט בזה שקברת ר"י בעל התוספות אמת ונכון ורוח הקודש שרה עליו אפילו צדיק אל יחזור להתפלל בלתי אומד הדעת והלב.

סימן קח ס"א

אין הכהנים נושאים כפיהם אלא ביו"ט

המנהג פשוט בכל אשכנזים אבותינו ואבות אבותינו שאין הכהנים נושאים כפיהם אלא ביו"ט, ומנהג זה נתייחד עפ"י נביאים ורבינו שמואל הנביא ור' שמעון הגדול ור' יהודה החסיד ור' אלעזר הרוקח, שהקטן שבהם היה מחיה מתים, וכיון שמנהג הזה נתקן ע"י שרפים וחיות הקודש היאך יוכל שום אחד בדור אחרון לבטל המנהג זה ואין זה אלא שגעון, ובפרט שמרן קודש הקדשים הריב"ש טוב לא שינה מנהג זה, והמשנה ידו על התחנתונה ואנחנו נלך בשם השם, והשליח צבור אומר אלקינו ואלקי אבותינו ברכת כהנים ועונין אחריו אמן אם

ירצה ואין בזה איסור.

סימן כז ס"ג

נפילת אפים והוא רחום

בשעה שהצבור נופלים והוא עומד בפסוקי דזמרה אסור לו לפול כלל. נפ"א אין נופלים בעת שאומרים סליחות אף שהוא יום, כיון שהוא סכנה אין מן הראוי ליפול אלא אחר זכות תפלת י"ח וכל הצבור כאחת, כך נראה מדברי מרן וכך המנהג בין צדיקים אמיתיים לתלמידי מרן הריב"ש.

סימן קלא ס"ט

אעפ"י שמקילין הרבה בנפילת אפים, לא יקילו באמירת והוא רחום כל כך חלילה, ואומרים בקול רם ובקול נעים כתקנת גאונים ומעומד, ולא יפרוץ גדר המנהג, ומנהגינו לומר נוסח מרן האר"י וספרדי וכך מנהג מרן הריב"ש טוב.

סימן קלד ס"א

דין טעות בס"ת

ספר תורה שיש בו טעות אסור לקרות בו, אפילו טעות קטן אפילו חסר ויתיר לפי מה שהסכימו רוב ישראל לכתוב אחרי רבים להטות והוא כדעת הרמ"ה ומנחת שי, וכך צוה מרן האר"י וריב"ש לכתוב כדעת שהסכימו כל רוב ישראל אף שיש מחלוקת בין המסורת אחרי רבים להטות, ובאמת אלו ואלו דברי אלקים חיים והכל ניתן מהר סיני מאל אחד אלא שהלכה גם בזה אחרי רבים להטות וכך דעת מרן האר"י ורוב ראשוניו, ולפי מה שנתפשט הלכה בין הספרדים והאשכנזים לכתוב כדעת מרן הרמ"ה ומנחת שי ס"ת שלנו כשרים בלי פקפוק כמו ס"ת של כתיבת משה רבינו. [ע"ע מה שהאריך בזה].

סימן קמב ס"ד

אסור ליטול מים אחרונים על גבי קרקע

אסור ליטול מים אחרונים על גבי קרקע. הטעם אמרתי בזה כיון שזה חלק של הידוע שלא יקטרג צריך ליתן חלקו בכלי כדרך שאכלנו בכלי ולא להשליך לו כדרך שמשליכין לכלבים. כמבואר בזהר (ח"ג רג): ונגה לו שאסור לבזות וכו', כי שהכל ברא לכבודו וכולם מעשה ידיו, ויש סכנה בדבר שלא יקטרג כמו שקטרג על איוב על שלא נתן לו חלקו גוי לבו לשמים עד שהביא עליו יסורי איוב ר"ל, וכיון שהוא סכנה פסק הרמב"ם (פ"ו מברכות ה"טז) כמאן דמחמיר לאסור אף על קינסא ומכל שכן על קרקע רצופה שזה בטל לגבי קרקע, ואסור ליטול אלא בתוך כלי, וכך נהגו כל רבותינו ממרן הקדוש הריב"ש עד עתה שלא ליטול אלא בתוך כלי כפסק הרמב"ם והנהגה מביא ברכות טוב:

סימן קפא ד"ז סק"א

חיוב לומר הפסוקים ביל"ו

חייב לומר אלו הפסוקים ביל"ו, ומסיים הברכה ואין בזה הפסק, ופסוקים אלו נקבעו בהסכמת כל חכמי ישראל ראשי ישיבות בבל ורבן סבוראי ושלחו לארץ הקדושה לכל חכמי ארץ ישראל וגם הם קבעום לחובה, ומי הוא אשר יערב לבו לעבור על תקנות חכמים, וכי הרשב"ם יכריע את כל ישראל שלפניהם ואחריהם קבעום לחובה גמורה וכל הגאונים ורב עמרם גאון הכל אמרוה לחובה. ויש באמירה זאת כמה רזין נפלאין. ומרן אור המאיר לארץ ולדרים אור שבעת הימים אור צח רבינו הקדוש ר' **ישראל בן אלעזר בעש"ט** אמר לפסוקים אלו אפילו במוצ"ש וכך נהגו אחריו תלמידי הקדוש ר' מיכל מזלאטשוב.

סימן רלו ס"א

עטרת זקנים

יומא דהילולא ממאורי הדורות

ליקוטי קודש אש שלחבת מרבינו הגאון הקדוש שר בית הזהר רבי אליעזר עבי מקאמרנא זיע"א בעל הדמשק אליעזר על גדולת רבינו אור שבעת הימים מרן הבעל שם טוב זיע"א ו' סיון חג השבועות תק"כ

אהבי שמו

זרע עבדיו ינחלוה ואהבי שמו ישכנו ביה (תהילים סט לו) ר"ת שמעון בן יוחאי, ישראל בן שרה בעל שם טוב, יצחק בן שש מרן האר"י ז"ל, ואלו הם זרע עבדיו ינחלוה ואהבי שמו ישכנו בה, והבן.

(בן ביתי תהילים)

אור שבעת הימים

אמרו רז"ל אור שברא הקב"ה במעשה בראשית היכן גזנו בתורה ולצדיקים לעתיד לבוא, ואמר ע"ז מרן רבינו אלקי בעש"ט זלה"ה שהצדיקים שיהיו לעתיד לבא כשלומדים בתורה הקדושה הם רואים מתוך לימודם מסוף העולם ועד סופו, ומדריגה זו היא אצל הבעל שם טוב זלה"ה.

(בן ביתי תהילים)

העלים עבודת קדשו

וכך שמעתי בשם הריב"ש טוב זלה"ה שאמר, שאפילו מלאכי השרת לא ידעו כחו הגדול וקדושתו ועבודתו להבורא ברוך הוא, והרב הגאון הקדוש בעל ספר פני יהושע זלה"ה היה מכיר בו שהוא איש קדוש ונורא, וכל זה היה כדי להעלים מהם עבודתו וקדושתו וטהרתו שהוא לשמה, ואחר שהיה יודע שהם אינם יכולים לרדוף אחריו בנסיונות, היה עושה מעשה ניסים בהתגלות לעיני כל חי.

(זקן ביתו אבות)

ראה בעיניו עולמות עליונים

היינו יש בעולם העשיה הזה בחינת צדיק שהוא רואה בעיניו ממש עולמות עליונים, וצדיק הזה בכל רגע ורגע מוסיף יחודים קדושים על ידי עבודתו הטהורה והקדושה, והוא כמו שהיה בכמה תנאים, ואצל רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר זלה"ה, ואחריו האר"י זלה"ה, ואחריו רבינו קדשי קדשים רבי ישראל בן שרה בעל שם טוב זלה"ה.

(זקן ביתו אבות)

רמ"ח עשה ושס"ה לא תעשה

ידוע הוא גם כן שיש לאדם בין לגוף ובין לנפש השכלי, רמ"ח איברים ושס"ה גידים, שהם כנגד רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא תעשה שבתורה הקדושה, וכל אבר ואבר וכל גיד וגיד של אדם הוא ממש נגד כל מצוה ומצוה שבתורה הקדושה, ובעלי הזהר הקדוש ובפרט רבי שמעון בן יוחאי ע"ה, וכן רבינו אלקי האר"י זלה"ה, ובעל שם טוב זלה"ה, וכיוצא בצדיקים הרבה, היו יודעים למנות ולספור כל מצוה ומצוה איזה מצוה שייך לאבר זה ומצוה אחרת שייך לאבר אחרת, עד שכל רמ"ח מצות עשה ושס"ה לא תעשה הכל ממש כנגד רמ"ח איברים ושס"ה גידים של אדם בר ישראל.

(זקן ביתו אבות)

זמן קר"ש ותפילה כותיקין

יהיה עצמו בר ישראל בכל כחו בכל יכולתו לבל יאחר זמן קריאת שמע ותפלה, אלא דווקא הוא זהיר להתפלל בזמנו, וראשית זמן הטוב בודאי בלי ספק הוא כוותיקין שמתפללים עם הנץ החמה, כנודע מרז"ל שמשבחים לאלו המתפללים כוותיקין, וכן שמעתי שגדולי צדיקים קדושי עליונים אפילו עתה סמוך לזמנינו, היינו רבינו מרן הבעל שם טוב זיע"א, ורבינו יעקב יצחק בן מאטיל זלה"ה מלובלין, וכיוצא בו הרבה גאוני ארץ קדושים.

(זקן ביתו אבות)

דרך הקודש וטוב ונאים

ואשרינו מה טוב חלקינו שזכינו אל ספר הזהר הקדוש, ולכתבי מרן האר"י זלה"ה, ועל דרך הקודש וטוב ונאים של דברי מרן בעל שם טוב זלה"ה שהביא הרב הקדוש בעל התולדות יעקב יוסף, מה שלא זכו הקדמונים אשר קטנם עבה ממתינו, כמו הרב האי גאון ור' ששת גאון וה"ר אליעזר מגרמיזא והרשב"א וחכמים הרבה זולתם, שלא זכו לטעום טעם דבש הזה, כי בזמנם לא נתגלה, ובודאי בלי ספק בזכות העוסקים בו, יתגלה ויבא משיח בן דוד צדקינו בבי"א.

(דרך הקודש)

שמע סודות התורה במתיבתא דרקיעא

רבי שמעון בר יוחאי וחבריו ובנו ר' אלעזר ושאר תנאים שהיו רואים מסוף העולם ועד סופו, וכן רבינו אלקי האר"י זלה"ה, ומרן הבעל שם טוב זלה"ה, כשהם אמרו איזה חידוש בסודות התורה אפילו שלא מצינו בשום מקום שורש לזה, אף על פי כן אנחנו מאמינים בהן שכן הוא, כי הם קבלו הקדמת רזין וסודות התורה איש מפי איש עד משה רבינו, והוא אין חילוק בין בחידושי תורה ובין בכוונת התפילה והמצות או יחודים קדושים, והוא כי הם בעצמם גם כן הולכים בעולמות עליונים ושמעו במתיבתא דרקיעא מקב"ה ומנשמות גדולות רזין וסודות התורה, שמכח זה היו יכולין לחדש כל ימיהם כל התורה כלה עפ"י סוד, כנודע למשכיל דקדושה, לפי זה עד רבינו מרן קדוש

ה' הבעל שם טוב זלה"ה אנחנו רשאים לסמוך על דבריהם ולבנות כל בנינו חידושי סודות התורה.

(דמשק אליעזר)

הוספת כוח למעלה כביכול

וזהו מי שעובד השי"ת בשמחת לבב, והוא דבוק בהקדושה כמו התנאים הראשונים, וכן שאר צדיקי עולם, רבי שמעון בר יוחאי, ורבינו מרן האר"י ז"ל, ורבינו מרן הבעל שם טוב זלה"ה, וכיוצא בהם הרבה כנודע, עליהם דייקא אמר שהם מעלין מ"ע שירות ותשבחות בשמחת לבב בכל יום ויום, מוסיפין כח ומחדשין כח למעלה כביכול מידי יום ביומו, ומאירין באצילות אור לאין קץ וערך.

(דמשק אליעזר)

יחוד הוי"ה אדנ"י

ודרך מרן הבעל שם טוב זלה"ה לתלמידיו שבכל דרכיך דעהו, אפילו בשוק במשא ומתן שלו, ומכל שכן בדברים שבקדושה צריך לכוין הוי"ה אדנ"י, ואמר בזה הלשון, מיחוד הזה לא יכול לפטור עצמו שום בר ישראל, ומכל שכן בן תורה ובעל נפש טהורה.

(דמשק אליעזר)

נפש דאצילות

וכן משה רבינו ע"ה היה לו כל ימיו בחינת נר"י דאצילות, ולפי שקירב את הערב רב היה חסר לו הבחינה חיה, אבל בחינה יחידה דאצילות לא ניתן לשום בר ישראל בעולם, כי זה שייך להקב"ה לבד שהוא יחיד בכל העולמות, ואחר ביאת משיחנו בבי"א אז יקבל משרע"ה גם בחינת חלק חיה, ואח"כ דוד המלך ע"ה זכה לנפש דאצילות, ומרן הבעל שם טוב גם כן זכה לנפש דאצילות.

(דמשק אליעזר)

פנים אל פנים

כמו משה רבינו ע"ה פנים אל פנים דיבר עם משה, וכן מרן האר"י זלה"ה היה לו מקצת מדריגה זו, וכן מרן הבעל שם טוב זלה"ה.

(דמשק אליעזר)

כאיש אל רעהו

ומרן האר"י זלה"ה ובעל שם טוב זלה"ה היו מדברים עם נשמות פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו.

(דמשק אליעזר)

המלאכים עושים שליחותו

וכן ארז"ל על משה רבינו מובחר אנושי, שכל המלאכים היו עושין שליחותו כמו עבד לפני רבו, וכן ידוע הוא מרבי שמעון בן יוחאי ע"ה, ורבינו מרן האר"י זלה"ה, ומרן הבעל שם טוב זלה"ה, כולם היה בהם כוח לפקוד על צבא מרום לזכות את ישראל באיזה ישועה גדולה.

(דמשק אליעזר)

הננו להודיע לכל קהל הקודש מתפללי ולומדי ובאי בית המדרש הי"ו
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
יערוך את שלחנו הטחור
נעילת חג השבועות
וסעודת הילולא קדישא של מרן רבינו
אור שבעת הימים הבעש"ט זיע"א
נטילת ידים מיד לאחר תפילת מנחה

הגבאים